

Arrest

nr. 212 318 van 14 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is geboren in 1997 en kwam met zijn ouders naar België in het jaar 2000. Zijn moeder diende op 31 oktober 2001 een asielaanvraag in, die op 31 oktober 2001 werd afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 3 december 2001 dienden verzoekers ouders een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalige artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de

vreemdelingenwet werd ongegrond verklaard op 27 augustus 2010 en aan verzoekers ouders werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Het beroep tegen deze beslissingen werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nr. 51 190 van 17 november 2010.

1.3. Een derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd op 2 december 2013 ongegrond verklaard, om redenen van openbare orde. Op dezelfde dag werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.4. Op 27 juli 2016 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13) en een inreisverbod van drie jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Verzoekers annulatieberoep tegen deze beslissingen werd verworpen bij arrest van de Raad met nr. 179 244 van 13 december 2016.

1.5. Op 10 januari 2017 was verzoeker het voorwerp van een administratieve controle. Op 3 maart 2017 werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.6. Op 25 juli 2018 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven (bijlage 13septies). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: O.

Voor naam: M. E.

Geboortedatum: 31.07.1997

Geboorteplaats: U.

Nationaliteit: Mongolië

Alias: O., M.-E., geboren te U. op 31.07.1997, onderdaan van Mongolië; J., M.-E., geboren op 31.07.1997 te U., onderdaan van Mongolië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan afpersing, als mededader, bij nacht, door twee of meer personen, feiten waarvoor hij op 08.06.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 20 maanden (5 jaar uitstel voor 8 maanden).

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene werd op 27.07.2016 onderworpen aan een inreisverbod van 3 jaar

Artikel 74/13:

Op 10.01.2017 en 15.02.2018 heeft betrokkene geweigerd de vragenlijsten met betrekking tot het hoorrecht in te vullen. Met andere woorden, hij heeft zelf ervoor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing. De Administratie is niet in het bezit van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen en de aanwezigheid van een partner en/of minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied. Betrokkene ontvangt geen bezoek in de gevangenis. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Tijdens het interview van 09.02.2017 in het bijzijn van de consul van Mongolië gaf de betrokkene te kennen niet naar Mongolië terug te willen, aangezien hij reeds sinds zijn kindertijd in België verblijft. Hij heeft in België nooit zelf een aanvraag tot internationale bescherming ingediend. Als minderjarige heeft de betrokkene wel deel uitgemaakt van de asielpcedure van zijn ouders. Deze werd afgesloten met een negatieve beslissing op 31.10.2001. Hetzelfde geldt voor meerdere regularisatieaanvragen. Deze werden afgesloten met negatieve beslissingen op 20.12.2005, 26.08.2010 en 02.12.2013. Uit het administratief dossier van de betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13, alsook de artikelen 3 en 8 EVRM.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3,1 °: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.07.2016. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 27.07.2016. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan afpersing, als mededader, bij nacht, door twee of meer personen, feiten waarvoor hij op 08.06.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 20 maanden (5 jaar uitstel voor 8 maanden).

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn/haar arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan afpersing, als mededader, bij nacht, door twee of meer personen, feiten waarvoor hij op 08.06.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 20 maanden (5 jaar uitstel voor 8 maanden).

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken:

Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.07.2016.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 27.07.2016. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Op 10.01.2017 en 15.02.2018 heeft betrokkene geweigerd de vragenlijsten met betrekking tot het hoorrecht in te vullen. Met andere woorden, hij heeft zelf ervoor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing. Tijdens het interview van 09.02.2017 in het bijzijn van de consul van Mongolië gaf de betrokkene te kennen niet naar Mongolië terug te willen, aangezien hij reeds sinds zijn kindertijd in België verblijft. Hij heeft in België nooit zelf een aanvraag tot internationale bescherming ingediend. Als minderjarige heeft de betrokkene wel deel uitgemaakt van de asielpcedure van zijn ouders. Deze werd afgesloten met een negatieve beslissing op 31.10.2001. Hetzelfde geldt voor meerdere regularisatieaanvragen. Deze werden afgesloten met negatieve beslissingen op 20.12.2005, 26.08.2010 en 02.12.2013. Uit het administratief dossier van de betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico op onderduiken:

Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.07.2016.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3

jaar dat hem betekend werd op 27.07.2016. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

- “- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 7 HANDVEST GRONDRECHTEN EU
- SCHENDING VAN ARTIKEL 7 EN 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

EERSTE ONDERDEEL

1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoeker werd op 31 juli 1997 geboren te Ulaanbaatar (Mongolië). Hij bezit hierdoor de nationaliteit van Mongolië.

Verzoeker kwam echter op zeer jonge leeftijd met zijn ouders naar België toe rond het jaar 2001. Verzoeker was op dit moment +/- 3 jaar oud.

Verzoeker heeft sindsdien België niet meer verlaten en keerde niet meer terug naar Mongolië (zie verder hieronder). Hij liep hier school in het Nederlandstalig onderwijs en groeide hier op. Hij heeft geen banden met Mongolië en kon deze ook niet ontwikkelen doordat hij op zeer jonge leeftijd naar België is gekomen met zijn ouders, zonder terug te keren naar Mongolië.

Verzoeker heeft momenteel geen contact meer met zijn ouders. Dit contact verloor hij reeds enkele jaren geleden. Hij verbleef sindsdien bij een neef in Antwerpen. Verzoeker weet momenteel ook niet waar zijn ouders verblijven.

Zoals hierboven reeds gemeld en kan worden vastgesteld in het administratief dossier, kwam verzoeker rond 2001 met zijn ouders naar België toe.

De ouders van verzoeker dienden verschillende aanvragen in tot het verkrijgen van een legaal verblijf.

Door zijn ouders werd er destijds een asiolverzoeker ingediend. Er werd hiertoe een negatieve beslissing genomen op 31.10.2001. Zijn ouders dienden ook meerdere regularisatieaanvragen in. Deze werden afgesloten met een negatieve beslissing op 20.12.2005, 26.08.2010 en 02.12.2013.

Doordat zijn ouders geen duurzaam verblijfsrecht verkregen, werd ook verzoeker niet in het bezit gesteld van een duurzaam verblijfsrecht.

Deze vaststellingen kunnen gemaakt worden op basis van het administratief dossier.

Verzoeker liep steeds school in België. Dit is een zeer belangrijk element. Verzoeker vertrok op zeer jonge leeftijd uit Mongolië en kwam naar België toe. Hij verliet België niet meer en groeide hier op.

Verzoeker bundelt alle documenten die hij nog heeft over zijn schoolse activiteiten samen onder stuk 2. De eerste documenten die hij zelf nog heeft (verzoeker heeft geen contact meer met zijn ouders), zijn van het schooljaar 2003-2004.

Verzoeker spreekt daarom ook perfect Nederlands. Hij is in geen opzicht te onderscheiden van een andere Vlaamse student. Hij spreekt daarentegen slechts beperkt Mongools, door hetgeen zijn ouders hem hebben bijgebracht. Hij liep echter school in het Nederlandstalig onderwijs en ook zijn vrienden spraken Nederlands.

Verzoeker kende moeilijke perioden door zijn onstabiele thuissituatie. Niettemin verkreeg hij in het schooljaar 2015-2016 een oriënteringsattest A (verzoeker volgde toen de opleiding verkoop). Hij startte vervolgens in het schooljaar 2016-2017 in de richting kantoor. Zijn opleiding werd door verzoeker stopgezet door aanhoudende problemen om te voorzien in zijn basisbehoeften en, uiteindelijk, de strafrechtelijke waarvoor hij werd gearresteerd.

Verzoeker heeft nog een zeer jeugdige leeftijd. Hij werd op 31 juli jl. nog maar 21 jaar.

Verzoeker beseft dat hij fouten heeft gemaakt. Hij wil echter de draad terug oppikken en zijn opleiding verderzetten.

Verzoeker zit in een zeer moeilijke situatie. Hij is opgegroeid in België en wil alhier zijn leven verderzetten. Hij kent ook geen andere omgeving dan België. Verzoeker verliet Mongolië al toen hij ongeveer drie jaar was, waardoor hij geen enkele binding meer heeft met het land waar hij de nationaliteit van bezit. Hij spreekt zelfs niet afdoende de Mongoolse taal.

Verzoeker mag niet de dupe worden van de keuze van zijn ouders.

Verzoeker benadrukt dat het voor hem bijzonder zwaar is, dan wel onmogelijk, om in een "vreemd land" zijn leven gestalte te geven.

2. Bovenvermelde feiten werden niet betrokken in de beoordeling i.f.v. artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet bij het nemen van de beslissing van 25 juli 2018 (de bijlage 13septies).

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see Pretty v. the United Kingdom, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see Mikulić v. Croatia, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to

demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see Miah v. the United Kingdom (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie Mikulić v. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie Miah v. het Verenigd Koninkrijk (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM. Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96).

3. Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen (correcte) belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Door verweerder wordt bij het nemen van de bestreden beslissing de focus gelegd op de vraag naar "het bestaan van gezondheidsproblemen en de aanwezigheid van een partner en/of minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied". Als besluit stelt verweerder dat: "het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft".

Verzoeker voerde aldus een belangenafweging uit naar het bestaan van een familie- of gezinsleven.

Een belangenafweging in verband met het privéleven van verzoeker werd niet uitgevoerd, zoals kan worden vastgesteld op basis van de bestreden beslissing.

Verzoeker is nochtans sinds zijn drie jaar in België. Hij verbleef hier sindsdien, studeerde hier, leerde de taal kennen en (perfect) spreken en bouwde hier zijn geheel van sociale banden uit (zie hierboven).

Verweerder kon niet onwetend zijn over de persoonlijke situatie van verzoeker, gelet op de elementen aanwezig in het administratief dossier, ook al zou deze de vragenlijsten niet hebben ingevuld. Bovendien wordt in de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding ook het volgende vermeld: "Tijdens het interview van 09.02.2017 in het bijzijn van de consul van Mongolië gaf de betrokkene te kennen niet naar Mongolië terug te willen, aangezien hij reeds sinds zijn kindertijd in België verblijft". Verweerder gaat vervolgens echter enkel maar na of verzoeker zelf een aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend of een regularisatieaanvraag (in het kader van het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM).

Het is nochtans aan de verweerder om deze elementen in overweging te nemen en een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. Het opgebouwde

privéleven door verzoeker moet worden afgewogen door de verwerende partij alvorens men de bestreden beslissing neemt. Dit is in casu niet gebeurd.

Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM volgt uit deze vaststelling. Aangezien artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, volgt tevens de vaststelling van de schending van dit artikel (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68)

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet aangezien ook dit artikel bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

4. Naast bovenvermelde vaststellingen, blijkt eveneens dat de verwerende partij onvoldoende heeft rekening gehouden met de criteria die werden uiteengezet in de rechtspraak door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (zie o.a. EHRM 2 augustus 2001, zaak 54273 Boultif v Zwitserland); EHRM 18 oktober 2006, zaak 46410/99 Üner t/ Nederland; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 141).

In de beslissing van 25 juli 2018 wordt tevens aangehaald dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan afpersing, als mededader, bij nacht, door twee of meer personen, feiten waarvoor hij op 08.06.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 20 maanden (5 jaar uitstel voor 8 maanden).

De vaststelling doet het belang van verzoeker echter niet teniet.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 141). Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM blijkt dat er rekening moet worden gehouden met volgende criteria: de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken; de tijdsduur van het verblijf in het gastland; de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien; de nationaliteit van de betrokkenen; de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel; de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie; de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd; de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen; het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen; de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

De rechtspraak van het EHRM is in deze context vaststaand, zoals ook recentelijk werd bevestigd in een arrest van het EHRM van 29 juni 2017 (nr. 33809/15). In dit arrest vat het EHRM opnieuw haar principes samen (zie pagina 5 van het arrest, randnummer 28).

In eerste instantie wijst het EHRM erop dat artikel 8 EVRM geen garantie biedt op een recht voor een vreemdeling om zich de toegang te verschaffen tot een land of om aldaar te kunnen verblijven:

28. The Court reaffirms that a State is entitled, as a matter of international law and subject to its treaty obligations, to control the entry of aliens into its territory and their residence there (see, among many other authorities, Abdulaziz, Cabales and Balkandali v. the United Kingdom, 28 May 1985, § 67, Series A no. 94). The Convention does not guarantee the right of an alien to enter or to reside in a particular country and, in pursuance of their task of maintaining public order, Contracting States have the power to expel an alien convicted of criminal offences.

Vrij vertaald: Het Hof bevestigt opnieuw dat een staat het recht heeft om, als een kwestie van internationaal recht en de hieruit voortvloeiende verdragsverplichtingen, de binnenkomst van vreemdelingen op zijn grondgebied en hun verblijf daar te controleren (zie o.a. Abdulaziz, Cabaales en Balkandali v. het Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67, serie A nr. 94). Het Verdrag garandeert niet het recht voor een vreemdeling om een bepaald land binnen te komen of daar te verblijven en, met het oog op hun taak om de openbare orde te handhaven, hebben de Verdragsluitende Staten de bevoegdheid een vreemdeling die is veroordeeld voor strafbare feiten, uit te zetten.

Dit neem niet weg dat ook een vreemdeling, zoals verzoeker, onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen en een inmenging in het privé- of gezinsleven een inbreuk uitmaakt op artikel 8 EVRM. Degelijke inbreuk is pas gerechtvaardigd als het in overeenstemming is met de vereisten van artikel 8, lid 2 EVRM:

However, an interference with a person's private or family life will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society" in order to achieve the aim or aims concerned.

Vrij vertaald: Een inmenging in iemands privé- of gezinsleven zal echter in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM, tenzij het op grond van lid 2 van dat artikel kan worden gerechtvaardigd als zijnde "in overeenstemming met de wet", omdat het een of meer van de legitieme doelen nastreeft, en als "noodzakelijk in een democratische samenleving" is te beschouwen om het beoogde doel of de beoogde doelstellingen te bereiken.

Om te bepalen of een inmenging op het privé- en gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving, heeft het EHRM verschillende criteria uitgewerkt. Dit zijn de zogenaamde "Bultif-Üner-criteria":

The relevant criteria to be applied in determining whether an interference is necessary in a democratic society were set out in, inter alia, Üner v. the Netherlands [GC], no. 46410/99, §§ 54-55 and 57-58, ECHR 2006-XII; Maslov v. Austria [GC], no. 1638/03, §§ 72-73, ECHR 2008; Balogun v. the United Kingdom, no. 60286/09, § 46, 10 April 2012; and Samsonnikov v. Estonia, no. 52178/10, § 86, 3 July 2012.

Vrij vertaald: De relevante criteria die moeten worden toegepast om te bepalen of een inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, zijn onder meer vastgelegd in inter alia, Üner v. the Netherlands [GC], no. 46410/99, §§ 54-55 and 57-58, ECHR 2006-XII; Maslov v. Austria [GC], no. 1638/03, §§ 72-73, ECHR 2008; Balogun v. the United Kingdom, no. 60286/09, § 46, 10 April 2012; and Samsonnikov v. Estonia, no. 52178/10, § 86, 3 July 2012.

Het is dus aan de verwerende partij, bij het nemen van de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn, om dergelijke belangenafweging uit te voeren op basis van deze criteria.

Door de verwerende partij werd onvoldoende rekening gehouden met de Bultif-Üner-criteria, in het bijzonder met:

- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien (zie het parcours van verzoeker sinds het moment waarop verzoeker de feiten heeft gepleegd die aanleiding hebben gegeven tot de correctionele veroordeling van 08.06.2018);
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland (gezien het zeer lange en onafgebroken verblijf van verzoeker in België sinds 2001);
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd (gezien het zeer lange en onafgebroken verblijf van verzoeker in België sinds 2001 en het gegeven dat verzoeker geen banden heeft met Monogolië).

De gemachtigde heeft hierom bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM volgt uit deze vaststelling. Aangezien artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, volgt tevens de vaststelling van de schending van dit artikel (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68)

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet aangezien ook dit artikel bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

TWEEDE ONDERDEEL

5. In navolging van het bovenstaande wijst verzoeker erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

6. Door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker de openbare orde zou schenden.

Verzoeker wijst in dit verband op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-554/13 van 11 juni 2015 dat handelt over het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’ vervat in artikel 7, vierde lid van de richtlijn 2008/115/EG. Deze bepaling heeft betrekking op de mogelijkheid om af te zien van het voorzien van een termijn voor vrijwillig vertrek. In zijn overwegingen 50 en 60 van dit arrest stelde het Hof als volgt: “Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115. [...] In die omstandigheden veronderstelt het begrip „gevaar voor de openbare orde” als bedoeld in artikel 7, lid 4, van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”

In navolging van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, dient te worden benadrukt dat het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande verstoring van de maatschappelijke orde. Er moet daarnaast ook sprake zijn van een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”, opdat een gevaar voor de openbare orde kan worden weerhouden. Hiertoe mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding door middel van een veroordeling door de correctionele rechtbanken.

Dit dient geval per geval te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke gedragingen van de betrokken vreemdeling.

Dit laatste ontbreekt echter. Door verweerder wordt enkel verwezen naar de wetsovertreding die werd vastgesteld in de correctionele veroordeling.

Verzoeker benadrukt dat hij minstens actueel geen gevaar is voor de openbare orde. Hiervoor kan worden verwezen naar bovenvermelde uiteenzetting, in het bijzonder het parcours dat verzoeker heeft afgelegd sinds de datum van de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld. Bovendien is er geen sprake van recidive en kan er geen abstractie worden gemaakt van de moeilijke situatie waarin verzoeker zich staande moet houden.

Minstens wordt hiermee onvoldoende rekening gehouden door verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel samengelezen met artikel 7 Vreemdelingenwet volgt uit deze vaststelling.”

2.2. Verzoeker beroept zich in het eerste onderdeel van het middel op het feit dat hij op zeer jonge leeftijd met zijn ouders uit Mongolië naar België is gekomen, nooit is teruggekeerd naar Mongolië en volledig in België geïntegreerd is. Hij heeft geen banden in Mongolië en verloor inmiddels het contact met zijn ouders. Hij weet actueel niet waar zijn ouders verblijven. Verzoeker wijst er ook op dat hij al zijn scholing heeft gekregen in België, dat hij perfect Nederlands spreekt en slechts beperkt Mongools. Zijn delinquent gedrag zou te wijten zijn aan een onstabiele thuissituatie. Hij wijst erop dat hij geen enkele binding heeft met het land waarvan hij de nationaliteit bezit.

Verzoeker verwijst in dit verband naar artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich daarbij op de sociale banden die hij zou hebben ontwikkeld in België. Verzoeker beroept zich aldus op het privéleven dat hij zou hebben ontwikkeld tijdens zijn verblijf in België.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM bevat de bestreden beslissing de volgende overwegingen:

“Op 10.01.2017 en 15.02.2018 heeft betrokkene geweigerd de vragenlijsten met betrekking tot het hoorrecht in te vullen. Met andere woorden, hij heeft zelf ervoor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing. De Administratie is niet in het bezit van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen en de aanwezigheid van een partner en/of minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied. Betrokkene ontvangt geen bezoek in de gevangenis. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die er op wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Tijdens het interview van 09.02.2017 in het bijzijn van de consul van Mongolië gaf de betrokkene te kennen niet naar Mongolië terug te willen, aangezien hij reeds sinds zijn kindertijd in België verblijft. Hij heeft in België nooit zelf een aanvraag tot internationale bescherming ingediend. Als minderjarige heeft de betrokkene wel deel uitgemaakt van de asielpprocedure van zijn ouders. Deze werd afgesloten met een negatieve beslissing op 31.10.2001. Hetzelfde geldt voor meerdere regularisatieaanvragen. Deze werden afgesloten met negatieve beslissingen op 20.12.2005, 26.08.2010 en 02.12.2013. Uit het administratief dossier van de betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13, alsook de artikelen 3 en 8 EVRM.”

Uit de lezing van het middel blijkt niet dat verzoeker het motief betwist dat er *in casu* geen elementen aanwezig blijken te zijn die wijzen op het bestaan van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker richt zich op het ontwikkelen van een privéleven in België, en voert daarbij als concrete elementen in het bijzonder aan dat hij heel zijn scholing in België heeft verkregen, al heel zijn leven Nederlands spreekt en het Mongools slechts beperkt spreekt.

Wat betreft het recht op privéleven wordt in de bestreden beslissing erkend dat verzoeker sinds zijn kindertijd in België verblijft. Verzoeker kan worden bijgetreden in de mate hij aldus aanvoert dat de verwerende partij niet onwetend kon zijn over dit element.

Hoewel verzoeker op 10 januari 2017 en op 15 februari 2018 telkens weigerde de vragenlijsten met betrekking tot het hoorrecht in te vullen, werd verzoeker op 9 februari 2017 geïnterviewd in het bijzijn van de consul van Mongolië. In dit interview verklaarde verzoeker dat hij sinds zijn kindertijd in België verblijft. De bestreden beslissing motiveert evenwel dat verzoeker nooit in eigen naam een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, noch een verzoek om machtiging tot verblijf. Hoewel het gegeven, dat zijn ouders vele jaren onregelmatig verblijf volhielden in België, niet persoonlijk aan verzoeker kan worden toegeschreven, heeft verzoeker zelf, ook na het bereiken van de leeftijd van achttien jaar, geen enkele poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing ook terecht vastgesteld dat op 27 juli 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen en werd hem een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden niet te hebben geweten dat de verdere ontwikkeling van sociale banden plaatsvond in een situatie van precair verblijf.

In zijn arrest van 8 april 2008, *Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk*, oordeelde het EHRM dat met betrekking tot een niet gevestigde vreemdeling die nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, niet eender welk privéleven, opgebouwd tijdens het verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In zijn arrest van 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*, oordeelde het Hof dat in zeer uitzonderlijke omstandigheden een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding kan geven tot een positieve verplichting van de staat ten aanzien van de betrokken vreemdeling.

Verzoeker beperkt zich *in concreto* tot het verwijzen naar het feit dat hij perfect Nederlands spreekt en steeds in België naar school is geweest. Daarmee maakt hij echter nog geen zeer uitzonderlijke omstandigheden aannemelijk die een terugkeer in de weg staan. Bij het verzoekschrift beperkt verzoeker zich er toe stukken neer te leggen waaruit zijn scholing in België blijkt. Uit lezing van deze stukken blijkt overigens dat verzoeker in het schooljaar 2016-2017 het eerste leerjaar volgde in de derde graad kantoor BSO, dat hij stopzette. De scholing blijkt niet van die aard te zijn dat daaruit zeer nauwe banden met België zouden voortvloeien, die aanleiding zouden geven tot een positieve verplichting.

Uit het administratief dossier blijkt echter dan weer dat de aanvragen om machtiging tot verblijf, die werden ingediend door verzoekers ouders, werden geweigerd op 2 december 2013 omwille van het afleggen van frauduleuze verklaringen, dat niet enkel zijn ouders strafbare feiten pleegden, maar ook verzoeker hiermee doorging na het bereiken van achttien jaar. Verzoeker ondernam niet alleen geen poging om zijn verblijf in België te regulariseren, er blijkt ook niet dat hij (noch zijn ouders) ooit stappen hebben ondernomen om een terugkeer naar Mongolië te initiëren. Nergens wordt ook uiteengezet waarom dit niet mogelijk zou zijn geweest. Verzoekers onwil om dit ook maar te overwegen wordt bevestigd door het feit dat hij tweemaal weigerde de vragenlijst in verband met de hoorplicht in te vullen, alsook door zijn verklaringen naar aanleiding van het interview in het bijzijn van de consul van Mongolië. Zo fingeerde hij aanvankelijk dat hij geen Mongools sprak en legde hij plots afwijkende verklaringen af over de identiteit van zijn ouders. Aldus blijkt niet alleen dat verzoeker, ook nadat hij meerderjarig was en het contact met zijn ouders zou hebben verbroken, geen pogingen ondernam om zijn verblijfssituatie te regulariseren, maar ook dat hij tezelfdertijd nooit heeft overwogen om terug te keren naar Mongolië en elke stap daartoe vanwege de Belgische overheid heeft tegengewerkt. Dergelijke elementen kunnen in het kader van een belangenafweging moeilijk worden beschouwd als in het voordeel van verzoeker. Verzoekers resolute weigering om iedere medewerking te verlenen aan een terugkeer naar Mongolië, alsook de weigering om zelf daartoe enig initiatief te nemen, kan niet worden beschouwd als indicaties dat verzoeker zich in uitzonderlijke omstandigheden zou bevinden die een terugkeer naar Mongolië in de weg zouden staan. Bovendien beperkt verzoeker zich ertoe te verwijzen naar de lange duur van zijn verblijf in België en het feit dat hij naar school is gegaan; verzoeker laat echter na te duiden op welke wijze dit zou hebben geleid tot duurzame sociale banden of dat hij erin geslaagd zou zijn een diploma te behalen. Uit zijn loutere volgehouden onrechtmatige aanwezigheid op het grondgebied blijkt verzoeker geen andere elementen aan te halen dan dat hij naar school is geweest – waar hij als minderjarige toe verplicht was. Hij blijft echter geheel in het ongewisse wat zijn concrete sociale banden met België dan wel zijn. Deze afwezigheid van positieve elementen lijkt ook bevestigd te worden door de vaststelling dat verzoeker ook na zijn meerderjarigheid strafbare feiten pleegde. De Raad acht het in dit opzicht relevant vast te stellen dat uit het administratief dossier blijkt dat ook verzoekers ouders er een criminele carrière op nahielden in België, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als elementen die wijzen op beschermenswaardige sociale banden in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze vaststellingen wijzen er veeleer op dat de belangenafweging met betrekking tot de controle van migratie en het vrijwaren van de openbare orde *in casu* veeleer in het voordeel van de overheid doorweegt.

De Raad stelt verder vast dat het bestreden bevel verwijst naar drie rechtsgronden overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Elk van deze grond volstaat op zich om te besluiten tot een bevel om het grondgebied te verlaten. *In casu* betwist verzoeker niet dat hij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet (verzoeker beschikt niet over de vereiste binnenkomst- of verblijfsdocumenten), en artikel 7, eerste lid, 12°, van de vreemdelingenwet (er geldt een inreisverbod t.a.v. verzoeker). Waar verzoeker met betrekking tot het motief, gestoeld op artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, aanvoert dat toepassing moest worden gemaakt van de zgn. "*Boultif/Üner-criteria*" zoals uiteengezet in het arrest van het EHRM nr. 41738/10, moet bijgevolg worden opgemerkt dat deze rechtspraak betrekking heeft op beslissingen tot uitwijzingen of verwijdering die gestoeld zijn op overwegingen van openbare orde. Aangezien het motief met betrekking tot het gevaar voor de openbare orde slechts een gedeelte van de motivering betreft en de bestreden beslissing reeds op draagkrachtige en pertinente wijze gesteund is op (onder meer) de vaststelling dat verzoeker niet over de rechtens vereiste verblijfsdocumenten beschikt, leidt de mogelijke vaststelling dat het openbare orde-motief niet deugdelijk zou zijn, *in casu* niet tot de vernietiging van het bestreden bevel. Hoger werd reeds vastgesteld dat de afgifte van het bevel op zich niet disproportioneel of onredelijk is in het licht van een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Daargelaten of het motief met betrekking tot het vrijwaren van de openbare orde overeind blijft in het licht van de relevante EHRM-jurisprudentie, kan de eventuele ondeugdelijkheid van dit motief niet leiden tot een vernietiging van het bestreden bevel, nu dit bevel nog steeds op afdoende wijze gesteund is op artikel 7 van de vreemdelingenwet. Ook het tweede onderdeel is uitsluitend gericht op het motief met betrekking tot de openbare orde en leidt aldus niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT